

agentur og lægger den til grund, står vi faktisk lidt bedre, end da vi sidste gang opdaterede vores fremskrivning.

Min hovedkonklusion er sådan set, at vi er på vej mod at nå målet. Men det fordrer selvfølgelig evnen og viljen til år for år at træffe beslutninger af samme rækkevidde som dem, vi magtede at træffe i 2008 med jobplanen og sygefraværtsplanen, og her ser jeg skattereformen som noget, der giver en chance for at træffe beslutninger, der mere end opfylder 1 års ambitionsniveau. Det skal selvfølgelig ikke udløse en pause de næstfølgende år, men det viser i hvert fald, at hvis vi agerer klogt, også i den aktuelle konjunktursituation, og sørger for, at når og hvis vi træffer beslutninger for at afbøde konjunkturvirkninger lige her og nu, er det nogle, der går hånd i hånd med den langsigtede målsætning – jamen så er vi sådan set fint på linje med den strategi, der ligger i 2015-planen.

Jeg tror, at disse overordnede betragtninger for nærværende må være et tilstrækkeligt svar på det spørgsmål, der er stillet her, og jeg vil slutte med at udtrykke et ønske. Flere partier interesserer sig nu meget for regeringens økonomiske politik – altså også de partier, der sådan set ellers ikke tager et hovedansvar for den – og det skaber hos mig et håb om, at de også tager deres interesse med ind i arbejdslokalerne, når vi startende her i februar og i løbet af foråret helt ned i materien skal træffe nogle af de lidt svære beslutninger, som skal være med til at indfri de forudsætninger, som 2015-planen hviler på. Jeg håber, det er et signal om, at man melder sig i arbejdstøjet, når der skal diskuteres skat lidt senere på foråret.

Kl. 13:20

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren. Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 13:21

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Morten Helveg Petersen (RV):

Tak til ministeren for besvarelsen.

Ministeren startede med at sige, at Det Radikale Venstre på vanlig vis er bekymret. Ja, desværre har vi jo grund til det. En ting er de helt aktuelle forhold omkring finanskrise og den slags, men vi mener sådan set også, at der er grundlag for at være bekymret i forhold til den generelle diskussion af 2015-planen.

Vi finder, at det er godt med planer for den langsigtede økonomiske politik. Det er godt, at den til enhver tid siddende regering har noget at sigte efter i den økonomiske politik, så det ikke udelukkende er de helt kortsigtede betragtninger og prioriteringer, der tager opmærksomheden. Men problemet er selvfølgelig, når disse langsigtede planer ikke holder, altså når regeringen ikke handler i tide og udskyder de reformer af økonomien, der er nødvendige, for at dansk økonomi bliver holdbar.

Diskussionen om holdbarhed kan hurtigt blive meget fjern og teoretisk. Der er lang tid til 2015, er der nogle, der vil mene. Og hvorfor hele tiden den her snak om reformer? Er det reformer for reformernes egen skyld? Nej, vores pointe er, at Danmark står over for et barskt valg: Enten reformerer vi økonomien, eller også kommer vi til at mangle 14 mia. kr. i 2015. Hvis ikke vi reformerer i tide og gør økonomien holdbar, betyder det enten massive skattestigninger eller besparelser i den offentlige sektor.

Overvismand Peter Birch Sørensen sagde til Politiken den 14. december sidste år:

»Hvis ikke man får realiseret 2015-planen, så vil politikerne være tvunget til at kræve højere skatter eller skære ned på de offentlige udgifter efter 2015.«

Et andet citat, også af overvismanden:

»Det ser jo ud til, at regeringen ikke når sine centrale mål i 2015-planen. Det betyder, at der kommer et hul i statskassen.«

Videre siger overvismanden, at hvis 2015-planen ikke holder, er konsekvensen banal: På et eller andet tidspunkt bliver man nødt til at hæve skatterne eller skære ned på de offentlige udgifter.

Overvismanden bakkes op af Jens Lundsgaard, der er chef for Danmarks og Sveriges kontor i OECD. Han siger også til Politiken:

Kan man ikke gå den vej, tvinges man til at spørge sig selv, om vi så skal have så gode skoler, så godt et sundhedssystem og så velfungerende en ældrepleje, eller om brugerne selv skal til at betale mere, for der bliver ikke råd til offentlig finansiering af det hele. Citat slut.

Samtidig har vi så et arbejdskraftproblem. Finansministeriets befolkningsfremskrivning viser, at arbejdsstyrken vil falde frem til 2022, som er det år, man har regnet på i det her tilfælde. Problemet er særlig stort i den offentlige sektor. Finansministeriet vurderer selv, at vi vil mangle 40.000 medarbejdere i det offentlige om bare 7 år, og i løbet af de næste 10 år vil hver fjerde of-